

J.L.SCHOOLAND

samen naar
opa beun

Samen naar opa Beun

Ze staan voor het winkeltje. (Zie pag. 34)

Samen naar opa Beun

door

J. L. Schoolland

Geïllustreerd door Ben Horsthuis

Tweede druk

Naamloze Vennootschap W. D. Meinema – Delft

„Ik krijg straks wat,” zegt Han. En glunderend kijkt hij naar Henk en Kees.

„Wát krijg je?” vraagt Kees.

„Henk kijkt nieuwsgierig zijn vriendje aan.

Han zwijgt even. Dan antwoordt hij langzaam: „Ik krijg een hond!”

„Van wie?” roept Henk vragend.

„Van mijn vader.”

„Waarom?” vraagt Kees.

„Zo maar,” antwoordt Han lachend. Hij raapt een kiezelsteen op en gooit die naar de top van een hoge boom.

Het is zomer. De lucht is blauw. De zon schijnt . . . de groene blaadjes van de beukeboomen hebben lichte randjes. Op de grond worden mooie kringetjes van licht getoverd. Ook staan er frisse, groene bosbessenuitjes. Even graaien de jongens door de plantjes, om te zien of er soms nog rijpe bessen aanzitten. Van die dikke, sappige blauwe.

Morgen krijgen ze vakantie. Zomervakantie. Dan hebben ze vijf weken vrij.

Maar daar denken de vriendjes nu niet aan. Henk en Kees kijken een beetje jaloers naar Han. Han, die *zo maar* een hond krijgt.

„Wat is het voor een soort hond?” vraagt Henk.

„Een rashond?” wil Kees weten.

Han haalt zijn schouders op.

Toet-toet, klinkt het achter de jongens.

Toet-toe-oe-oet!

Ze schrikken alle drie en kijken tegelijk achterom.

Een auto rijdt langzaam dichterbij.

„Ha, vader,” roept Han. „Vader, hebt u de hond al?”
Dokter Verhoog lacht. Hij doet het portier open en zegt: „Stap allemaal maar in. Ja, Henk en Kees, jullie ook.”

Ze zitten maar wat deftig in de mooie auto van de dokter. Henk en Kees ieder bij een raampje. Fijn gaat het. De jongens kijken trots naar buiten. Nu rijden ze al op de grote weg. De drukke verkeersweg. Links en rechts staan bomen. Met dikke, gladde stammen en forse takken. Dat zijn ook beukebomen. Maar deze beuken hebben bruine bladeren.

De dokter gaat nu langzaam rijden. Ze draaien de laan in waar Han woont en waarin ook het huis van Henk en Kees staat. De auto staat stil.

„Uitstappen maar,” zegt de dokter. Han doet het portier al open. „En komen jullie nu eens mee.”

Han's vader loopt naar de garage. Zijn ogen lachen. Wat zal Han blij zijn, denkt vader vrolijk.

En óf Han blij is met het kleine, zwarte, ruige hondje, dat zo verstandig zijn nieuwe baasje aankijkt.

„'t Is een echte rashond,” vertelt de dokter.

„Een bouvier.”

„Een . . . wat, vader?” vraagt Han.

„Een boevjee,” zegt de dokter langzaam. „Maar je schrijft het: bouvier. Dit soort komt eigenlijk uit België. 't Is nu nog een klein diertje. Maar het wordt een grote hond. Ze zijn trouw en verstandig. En heel, héél waaks. De politie maakt ook vaak gebruik van deze honden. En dieven en inbrekers zijn er bang voor. Want als deze honden eenmaal iemand te pakken hebben, laten ze niet gauw los. En bijten kunnen ze ook.”

Vol ontzag kijken de jongens naar het zwarte hondje. Kees doet een stapje achteruit. Hij wordt een beetje bang. De dokter ziet het. Hij moet er om lachen.

„'t Is een echte rashond", vertelt de dokter.

„Dit beestje doet je nog niets, hoor Kees." En aan Han vraagt hij: „Ben je er blij mee, jongen?"

„Nou vader. Dank u wel, vader," zegt Han en zijn ogen stralen.

De dokter gaat het huis in.

De drie jongens hurken bij het hondje neer. „Ik noem hem Moor," verklaart Han. „Hij is zo zwart."

Hoor! Het beestje maakt geluiden. Het lijkt wel of hij zeggen wil: „Ja hoor, ik vind Moor wel een mooie naam voor mij."

De jongens lachen er om. Kees durft nu het diertje ook wel even over zijn zwarte, ruige haren strelen.

„Wat een lief dier," zegt hij.

„Ik vind een hond veel fijner dan een poes," zegt Henk spijtig. En hij kijkt sip. Hij hééft geen hond. Wel een poesje, Siepje.

Kees vindt Siepje toch ook een heel lief diertje.

„Een hond is veel fijner," beweert Henk. „Veel, veel fijner." Eindelijk gaan Kees en Henk naar huis. Ze kunnen haast niet weggkomen van Moortje.

„Tot morgen," roepen ze.

„Tot morgen," roept Han.

„Woef, woef," blaft Moor.

Henk en Kees zitten in de tuin. Moeder heeft twee glazen limonade voor hen neergezet. En ook een schaalje met biskwietjes. Lekker smaakt die limonade. Het is stil in de tuin. Een merel wipt tussen de bloemen door. Zijn gele snavel pikt naar links en naar rechts. Dan vraagt Henk plotseling: „Moeder, mogen wij een hond?”

Kees zet dadelijk zijn glas op het tafeltje. „Hè ja, tante, mogen wij óók een hond?” Zijn bruine ogen zien tante Greta vragend aan.

„Een hond?” Moeder trekt haar wenkbrauwen op. Ze legt even haar breiwerk neer en kijkt verwonderd de jongens aan. „Oók een hond? Wie heeft er dan een?”

„Han,” zeggen de jongens tegelijk.

„Een echte rashond,” roept Henk.

„Een bouvier,” weet Kees nog.

„Hij heet Moor, omdat hij zo zwart is,” vertelt Henk vlug. „Toe moeder, mag ik ook een rashond? Net zo een als Han?” vleit Henk. „Mag het moeder? Ja hè, moeder?”

Moeder schudt langzaam haar hoofd. „Jullie hebben Siepje,” zegt ze.

„Dat is maar een poes,” bromt Henk. „Een poes, wat heb je nou aan een poes,” moppert hij boos.

„Ik dacht dat je veel van Siepje hield,” zegt moeder. En ze kijkt Henk even aan.

„Nou ja,” bromt Henk. Hij schokt met zijn schouders.

„Ik wil zo graag een hond,” zegt hij nog eens.

„Houdt u niet van honden, tante?” vraagt Kees.

„Niet van hondharen op de meubels en het kleed,” antwoordt moeder. „En een hond is lastig. Je moet hem uitlaten. Je moet er mee gaan wandelen. Ze bijten alles stuk als ze nog jong en speels zijn. Misschien

jullie nieuwe pantoffels wel. Of het kussen uit vaders stoel. Nee, ik houd er niet van een hond in huis te hebben. En . . . wat zou hij gauw ruzie hebben met Siepje. Een hond en een kat in huis, dat draait meestal op vechten uit."

Henk trekt een lip en fronsst zijn voorhoofd.

Waarom mag Han wel een hond en ik niet, denkt hij boos. Waarom mag dat nou niet? Ik wil zo graag ook een hond hebben. Maar ik . . . ik mag ook nooit iets. Strak kijkt hij naar de grond.

Moeder ziet dat boze gezicht. En even zucht moeder. Een beetje verdrietig breidt ze weer verder.

Henk heeft zoveel, denkt moeder. Een mooi huis; een tuin waarin hij fijn kan spelen. Een vader en een moeder. En een lief broertje, dat hij op zo'n vreemde manier gekregen heeft.

Moeder kijkt even naar Kees. Op een avond, na de grote waterramp in februari 1953, is Kees door oom Wijnand uit het ziekenhuis meegebracht en bij Henk in huis gekomen. In de nacht van die grote ramp, toen het water, het boze water, het eiland waar Kees woonde, overstroomde, in die vreselijke nacht, is de grootmoeder van Kees verdronken. Zijn vader en moeder waren al gestorven toen Kees nog heel klein was. Het huisje staat er ook niet meer, vertelde oom Wijnand. „Kijk niet zo ontevreden en boos,” zegt moeder tegen Henk. Haar stem klinkt teleurgesteld.

Henk krijgt een kleur. Verlegen ziet hij even moeder aan. Poes komt aansluipen over het grasveld. Miauw. Miauw! Ben je daar eindelijk weer, baasje? Mag ik bij je zitten? Ze wrijft haar kopje langs Henks benen.

„Ga weg,” bromt Henk. Poes krijgt een duw.

„Kom maar, Siepje” lokt Kees. „Kom maar bij mij hoor. Ik vind jou wel lief. Zo, kom maar op mijn schoot. Jij bent lief, heel lief,” zegt hij in het oortje van poes. „Van welk ras ben jij eigenlijk, Siepje?”

Siepie gaat zitten in het warme zonnetje.

Als Henk die malle vraag hoort, moet hij plotseling lachen. Moeder lacht ook om die leuke Kees. Ze staat op. „Nog een glaasje limonade, kinderen?” vraagt ze. „Alstublieft,” antwoorden de jongens tegelijk. „Ook nog een koekje?” vleit Henk. Dat mag. Siep krijgt ook een koekje. Dan gaan Henk en Kees spelen op het grasveld in de tuin. En Siepie gaat zitten slapen in het warme zonnetje. De jongens denken nu niet meer aan het hondje van Han. Het mooie rashondje.

3

Oom Wijnand

Er broemt iets voor het huis. Kees en Henk kijken dadelijk op. „O,” roepen ze. Ze vliegen het tuinpad af, het hekje door. Voor het huis staat een auto. 't Is de rode auto van

oom Wijnand. Het portier gaat open. En oom stapt naar de jongens toe.

„Oom Wijnand,” juicht Henk.

„Oom Wijnand,” juicht ook Kees.

„Dag beste jongens,” groet oom. Henk en Kees krijgen een stevige hand. Daar is moeder ook al. Moeder krijgt een kus. En oom Wijnand krijgt een kopje thee.

„Kom eens hier, neven,” zegt oom, als zijn kopje leeg is.

„Ik heb wat voor jullie.”

Mmm. Voor ieder is er een reep. Een grote dikke reep met hazelnoten. Lekker, hoor. Kees en Henk zijn dol op de repen die oom zo vaak meebrengt.

„Dank u wel, oom,” zeggen ze blij.

„Ik heb nóg wat voor jullie.” Oom kijkt de jongens lachend aan. Nieuwsgierig kijken de twee naar ooms handen. Die handen zijn leeg.

Wat heeft oom dan nog meer? En waar is het?

„Ik wacht ermee tot vader er is,” zegt oom.

Het hekje piept. „Daar is vader al,” roept Henk blij.

Hij vliegt vader tegemoet.

„Komt u gauw, vader? Oom Wijnand is er en . . .”

Vader lacht. „Kalm maar jongen. Dag moeder. Dag oom Wijnand. Dag Kees,” groet vader.

Als vader ook een kopje thee heeft gedronken, haalt oom iets uit zijn zak. De jongens rekken hun halzen. Ze kijken met grote, nieuwsgierige ogen. Wát komt er uit de zak?

Een brief.

„Hier zit het in,” oom kijkt de jongens vrolijk aan.

Daar begrijpen Kees en Henk niets van.

Wát zit er dan in die brief?

„Deze brief is van opa Beun,” vertelt oom.

Kees krijgt een kleur. Opa Beun woonde in hetzelfde straatje waar ook zijn huisje stond. Opa Beun moest ook vluchten, toen het water het eiland overstroomde. Opa Beun, denkt Henk. Dat is die aardige, oude man

met dat grappige zwarte petje op. Die was in ons huis toen ik uit het ziekenhuis kwam na het auto-ongeluk met oom Wijnand! Dat is in januari gebeurd.

„Opa Beun?” roept moeder verwonderd en blij.

„Hoe is het met de oude baas?” vraagt vader.

En dan vertelt oom: „Opa Beun woont weer in zijn huisje. Hij heeft nieuwe meubeltjes gekregen, omdat hij alles heeft verloren bij de watersnood. Zijn eigen spulletjes zijn niet meer teruggevonden. En hij heeft ook weer een geit. Die heet weer Mieke. En nu vraagt hij, oom vouwt de brief langzaam open, of Kees en Henk in de zomervakantie een week bij hem willen komen. De buurvrouw zal voor het eten en voor alles zorgen.”

„Hoi,” roept Henk. „Hoi.” Hij springt en danst van blijdschap. Zijn ogen glinsteren. Kees is vuurrood geworden. Zijn hart bonst plotseling zo hard. Met grote ogen kijkt hij oom Wijnand aan.

Uit? Naar opa Beun? Naar zijn eigen dorpje? Kan dat dan? Is al het water weg? Helemaal weg? Dat vreselijke water?

Oom Wijnand ziet die grote ogen.

Hij trekt Kees op zijn knie.

„Wil je wel?” vraagt hij zacht. „Wil je wel een weekje naar opa Beun?”

Kees knikt heftig van ja.

Oom streelt hem over zijn zwarte haar.

„Mag het vader? Mag het moeder?” vraagt Henk.

„Wordt het niet te druk voor de oude man?” vraagt moeder bezorgd.

En vader zegt: „Ik kan de kinderen niet brengen. Ik heb nog geen vakantie. Hoe moet dat dan?”

„Ik breng ze wel,” zegt oom. „Met de auto. Maar wanneer? Dat zou ik nu graag willen afspreken.”

„Morgen,” roept Henk.

„Morgen,” lacht moeder, „moeten jullie naar school

om je rapporten te halen en te horen of je overgaat."

„Ik ga wel over," roept Henk.

„Ik ook," zegt Kees zacht.

„Dat hopen we maar," zegt vader.

„Maandag kunnen ze wel gaan. Schikt u dat, oom?" vraagt moeder.

Oom Wijnand bladert in een klein boekje.

„Goed," zegt hij na een poosje.

„Maandagmorgen om 10 uur kom ik jullie halen. Dan gaan wij naar opa Beun. Ik schrijf het hem vanavond nog even."

„Fijn," juicht Henk. „Fijn."

Kees zegt niets. Zijn ogen stralen.

4

Het is nu avond

Oom Wijnand is weer weggereden. Het is nu avond. Kees en Henk liggen in bed. Kees op de vroegere lo-geerkamer. Dat is nu zijn kamertje. En Henk in zijn eigen kamer met de paddestoelenplaat aan de muur. En het schilderijtje met de grappige eekhoorn.

Moeder heeft eerst Kees toegedekt.

„Vind je het fijn Kees, dat je weer naar je oude dorpje gaat?" vraagt moeder.

Kees knikt stil.

Het is zo vreemd binnen in hem. Hij wil graag bij opa Beun zijn. Maar . . . dat zijn eigen huisje er niet meer staat. En dat Grootje . . . zijn lieve grootje er niet meer is. Zijn lief, eigen grootmoedertje.

Plotseling staan er tranen in zijn bruine ogen.

Moeder veegt ze af. Zij begrijpt wel waar Kees aan denkt.

„Je grootmoeder is in de hemel, Kees," troost moeder.

„Bij de Here Jezus. Daar zong ze toch altijd zo graag

Kees ligt in zijn eigen kamertje

van." Moeder zegt zacht de regels op van het lied dat grootmoeder zo vaak zong:

*Dit is mijn vreugde; altoos te zijn
Bij mijn Heiland. Jezus is mijn.*

Moeder weet dat van opa Beun. De oude man heeft het haar verteld.

Kees krijgt een kus. „Niet je gebedje vergeten,” zegt moeder nog. Dan gaat de deur van de kamer dicht.

Nu gaat moeder naar Henk.

Henk ligt al in bed. Moeder dekt hem toe. Dan gaat ze op de stoel bij het ledikant zitten en kijkt zwijgend voor zich. Henk kijkt een beetje verwonderd. Waarom zegt moeder niets?

„Je hebt vanmiddag weer verkeerd gedaan, Henk,” zegt moeder eindelijk. „Jij wou een hond hebben, omdat Han er een heeft gekregen. Jij wil altijd hebben wat een ander heeft. Dat is verkeerd.

En als je het niet krijgt, word je boos en begin je te mopperen en te brommen. Dat is zonde. Daar heb ik

verdriet van. Maar Eén is er, Die daar nog meer verdriet van heeft. Dat is de Here Jezus.

De Here Jezus houdt niet van kinderen die mopperen en boos worden als ze hun zin niet krijgen. En die jaloers zijn op hun vriendjes. En altijd willen hebben, wat hun vriendjes krijgen."

Beschaamd kijkt hij voor zich. Moeder zwijgt. Het is heel stil in het kamertje.

Het raam staat wijd open. Buiten zingt een merel zijn avondlied.

„Je hebt zo veel," gaat moeder voort. „Speelgoed. Een vader en een moeder. Een lief broertje. Een lief poesje. Maar jij wilt altijd meer hebben. Daar moet je tegen vechten, kind."

Henk knikt.

Hij voelt nu wel dat hij niet om een hondje had mogen zeuren. Hij wou moeder dwingen. Dat mag niet.

„Ik zal het niet meer doen," fluistert hij zacht.

„Dat is goed," zegt moeder. „Vraag maar of de Here je wil helpen. Want zonder Hem kunnen wij niets doen. Niets! Bid of de Here je kracht wil geven. Telkens weer. En nu, welterusten, kind."

Henk krijgt een kus. Moeder gaat de kamer uit. En Henk vouwt dadelijk zijn handen. Eerbiedig vraagt hij of de Here hem helpen wil, dat hij niet meer zo gauw boos wordt. En dat hij niet jaloers wordt, als één van zijn vriendjes iets krijgt wat hij niet heeft.

5 Henk en Kees krijgen ieder een gulden

Het is zaterdag. Henk en Kees zijn allebei overgegaan. Han ook. Nu zitten ze in de derde klas.

Als vader de rapporten heeft gezien, knikt hij heel tevreden. En moeder kijkt blij naar de cijfers.

Dan geeft vader ieder een gulden.

„Doe er maar mee wat je wilt,” zegt vader vrolijk.

„Deze gulden is helemaal van jezelf.”

„O, dank u wel,” roepen de jongens blij. Hun ogen glanzen. Voorzichtig bergen ze het waardevolle papertje in hun portemonnee.

„Ik heb ook wat voor jullie,” klinkt moeders stem.

„Kom maar eens hier.”

Op het tafeltje voor het raam liggen twee schetsboeken. En twee doosjes met kleurpotloden. In ieder doosje zijn er zes.

„Wist u dan, dat we over gingen,” vraagt Kees.

„Ik hoopte het,” lacht moeder.

Moeder krijgt een kus. „Ik stop het boek in de koffer,” roept Henk. „Bij opa Beun gaan we fijn kleuren.”

„Mag dat, tante?” vraagt Kees.

Moeder vindt het best.

De koffer staat boven. Er liggen al schone kleren in. Maar voor de boeken en de kleurdoosjes is er nog plaats genoeg.

Na het eten gaan de jongens naar het dorp.

„Ga maar met de bus,” zegt moeder. „Hier is de kaart. Voorzichtig zijn in het dorp hoor. Het is er druk nu.”

„Ja, moeder. Dag moeder,” roept Henk.

„Ja, tante. Dag tante,” groet Kees.

Op de hoek van de laan is een halte. O, daar komt de bus juist aan.

„Rennen,” roept Henk. „Toe jô. Rennen. Anders halen we hem niet.”

Ze draven de laan door. Hijgend staan ze bij de halte, tegelijk met de bus, die knarsend en piepend stil houdt. Vlug stappen ze in. De bus is niet vol. Henk en Kees zitten ieder voor een raampje.

O, kijk, moeder staat nog bij het hekje. Ze zwaait even. De jongens wuiven lachend terug.

Nu rijden ze al voorbij het huis van Han. Han speelt

in de tuin met zijn zusje, Eefje. „Moor” het zwarte hondje, springt blaffend om hen heen.

„Han,” gilt Henk.

Maar Han kijkt niet naar de bus. De bus rijdt naar het dorp.

En moeder gaat naar de keuken. Zij heeft het druk. Want morgen is het zondag. Daarom maakt moeder nu al het eten klaar. En er moet ook nog een taart gebakken worden. Een appeltaart. Voor opa Beun. Die gaat ook mee in de koffer. Moeder weet nog goed dat de oude man veel van appeltaart houdt. In die drie maanden, dat hij bij ons was, heb ik veel taarten gebakken, peinst moeder, terwijl ze de appels schilt. Ik ben blij dat ik dat voor hem kon doen. Hij had zo veel verdriet. Wat heerlijk dat hij nu weer in zijn eigen huisje woont. Wat zal hij daar blij om zijn. 'k Zal maar een heel grote maken, deze keer. Een echte feesttaart!

6

Op de markt

De bus stopt op het marktplein. Wat lopen daar veel mensen. De zon schijnt vrolijk op al de kraampjes. Naast het kraampje met bloemen staat een ijskar.

Henk ziet de kar het eerst. Vreselijk, wat heeft hij plotseling een dorst. Wat voelt ineens zijn mond droog.

„IJs,” zegt hij. „Kom mee, Kees.”

„Eén dikke,” bestelt Henk gewichtig. En trots houdt hij zijn papieren gulden omhoog.

Kees neemt ook een dikke. Het ijs is heerlijk. Ze proeven met kleine hapjes. Dan duurt de wafel lang.

„Lekker, hè?” zegt Henk.

Kees knikt. „Nou, heerlijk jô.”

„Maar wel duur. Twintig cent. 'k Heb nog maar twee kwartjes en drie dubbeltjes over.” Een beetje sip kijkt Kees in zijn portemonnee.

Ze slenteren verder. Wat is er veel te zien. Een kraampje met boeken. Eén met kopjes en schotels. Eén met groenten en fruit. Ook staat er een kraampje met sigaren. En pijpen en tabak.

Henk ziet het kraampje niet. Maar Kees staat stil. Zijn ogen schitteren. Tabak. En sigaren. Opa Beun rookte altijd een pijpje. Zou hij . . . zou hij een pakje tabak voor opa kopen?

„Henk,” roept Kees, „hoor eens.”

Daar is Henk al bij het kraampje.

„Wat is er?”

„Ik wil . . . ik wou . . . een pakje tabak kopen. Voor . . . opa Beun.”

„Waarom?”

Verbaasd kijkt hij Kees aan.

„Nou . . . we gaan toch naar hem toe, en . . . opa rookt zo graag een pijpje.

„Heb je geld?” vraagt Henk.

„Tachtig cent toch, jô.”

„Ja, maar die zijn van jezelf. Daar mag je iets voor je zélf voor kopen,” vindt Henk.

„Ook wel iets voor een ander,” denkt Kees. En hij koopt een pakje tabak.

„Tachtig cent,” zegt de man achter het stalletje. „Er niet van snoepen hoor.”

Kees lacht. Hij is zo blij met het pakje. Vlug steekt hij het in zijn zak. Zijn ogen glanzen. Zijn wangen zijn rood. Tabak voor opa. Wat zal opa daar blij mee zijn. De jongens lopen weer verder. Henk staat nu bij ieder kraampje stil. Hij voelt zich rijk met de tachtig cent. Wat zal ik kopen, denkt Henk. Verlangend kijken zijn ogen in het rond. Sinaasappels? Of die zuurstokken? Stukken noga? Of dat mes?

Er zijn zoveel heerlijke dingen op de markt. Henk weet niet wat hij kopen zal. Dan staat hij plotseling voor een kraampje met chocola. Grote plakken liggen

er. Met dikke noten er in. Henk likt langs zijn lippen. Chocola. Nu weet hij wat hij kopen gaat. Dat wil hij hebben. Die grote plak, die daar vlak voor hem ligt.

„Wat kost die plak?” vraagt hij.

„Tachtig cent,” antwoordt de juffrouw.

Henk schrikt er van. Is chocola zo duur? Kost chocola zo veel?

Hij keert zijn portemonnee om. De dubbeltjes rollen op de houten schraag.

„Dank je wel,” zegt de juffrouw vriendelijk. „Dag jongens.”

Henk steekt dadelijk een groot stuk van de plak in zijn mond.

Kees kijkt er stil naar. Hij zegt niets. Maar zijn ogen vragen.

Dan breekt Henk er ook een stukje af voor Kees.

Er zit een dikke noot in. O, chocola is nog lekkerder dan ijs. En deze plak is veel fijner dan de reep van oom Wijnand.

Als die heerlijke plak eindelijk op is, vraagt Henk:

„Heb jij nog geld?”

Kees schudt zijn hoofd.

„Ik ook niet. Wat is chocola duur,” broemt Henk. Hij kijkt ontevreden in zijn portemonnee. De gulden is op. Zijn beursje is leeg. Helemaal leeg. En de knipkaart voor de bus is vol. Die kan hij wel weggooien. Nu moeten ze dat hele eind naar huis lopen.

Henk zucht. Hij is warm. En hij heeft erge dorst gekregen van die chocola.

Kees heeft geen dorst. Hij kreeg ook maar een klein stukje van de grote plak.

Vader, moeder, Henk en Kees zitten aan tafel.

Als vader het vlees snijdt, vraagt hij: „Wat hebben jullie gekocht voor de gulden?”

„IJs, oom,” antwoordt Kees. „En . . . en een pakje tabak,” zegt hij er wat verlegen achter.

„Tabak?” vraagt vader. „Wou je nu al een pijp gaan roken?” En vader doet net of hij erg geschrokken is.

Kees lacht. „Voor opa Beun,” zegt hij vrolijk.

„Daar zal de oude man mee in zijn schik zijn,” denkt moeder. En zij knikt Kees vriendelijk toe.

Nu kijkt moeder Henk aan. Wat ziet die plotseling rood.

„Heb jij misschien een pijp gekocht?” vraagt vader lachend.

„Nee vader,” antwoordt Henk zacht.

„Heb je iets voor jezelf gekocht?” vraagt moeder.

„Dat mag best hoor. 't Was je eigen geld. Wat heb je gekocht?”

„IJs. En . . . chocolade,” zegt Henk verlegen.

Moeder deelt het vlees. Dan gaan ze eten. Er is appelmoes. En sla. Maar Henk heeft geen trek. Hij eet maar een klein beetje.

Vader ziet het.

„De chocola zit je zeker dwars,” meent vader.

Als de schaaltes met pudding leeg zijn, mag Kees de kinderbijbel geven.

„We lezen vandaag eens hier uit.”

Vader bladert even in het dikke boek. Dan leest hij langzaam de geschiedenis voor van „de barmhartige Samaritaan”.

De Samaritaan hielp de ongelukkige man, die daar stervend neerlag. Hij dacht niet aan zichzelf; alleen aan zijn naaste. Die Samaritaan was barmhartig.

„En barmhartig zijn betekent óók, veel voor een ander over hebben,” vertelt vader. Dan sluit vader het boek. Henk mag het in de kast zetten.

Als Henk die avond in bed ligt, denkt hij nog even aan wat vader voorgelezen heeft. En plotseling begrijpt hij, dat vader het expres heeft gedaan.

Omdat ik mijn hele gulden versnoept heb, denkt hij ongelukkig.

Ik heb niet aan een ander gedacht. Kees wel. Maar . . . 't was toch mijn eigen geld! Ik mocht er toch mee doen wat ik wou?

Henk weet dat vader en moeder niet blij waren, toen ze hoorden hoe hij de gulden had besteed. En ze keken wel blij naar Kees. Niet naar hem. Moeder weet ook niet, dat ik Kees maar zo'n klein stukje heb gegeven. Bijna de hele plak heb *ik* opgegeten. Hij zucht verdrietig.

Nu wil ik voortaan nooit meer al mijn geld voor mezelf houden, neemt Henk zich vast voor. Nooit meer. Heus niet. Hij wil graag dat vader en moeder ook blij naar *hém* kijken.

Een streep licht valt op de eekhoorn. Henk kijkt er naar. 't Is net of de eekhoorn tegen hem knipoogt. 't Is net of de eekhoorn zegt: „Goed zo jongetje. Doe jij je best maar. Maar weet je wel heel zeker dat je 't werkelijk kunt? Alleen . . .?”

Henk en Kees zitten op het hekje. Hun benen bungenlen heen en weer. Ze wachten op oom Wijnand. Want straks gaan ze op reis. Daarom hebben ze hun beste kleren aan. Daarom hebben ze vanmorgen ook af-

scheid genomen. Eerst van vader. Vader heeft ieder weer een gulden gegeven.

„Als je uit gaat, moet je ook geld bij je hebben,” zei vader. „Koop er maar voor wat je wilt.”

Toen keek vader Henk even aan. Henk werd een beetje rood. Bedoelde vader iets met die woorden? Zeker niet, want vader gaf eerst Henk en toen Kees een stevige zoen.

„Maak maar veel plezier,” zei vader, toen hij zijn fiets pakte. „Goed oppassen. Gehoorzaam zijn. En stuur ons ook maar eens een kaart. Dag Henk. Dag Kees.” „Dag vader,” had Henk gezegd. Zijn stem klonk vreemd. Zo schor.

„Dag oom,” had Kees gezegd. En zijn stem bibberde een beetje.

Toen waren ze naar Han gegaan. Han ging ook op reis, maar pas de volgende week.

„Dan verlaat ik jou, Moortje,” zei Han. „Laat eens zien aan mijn vriendjes wat je al kunt.” Han pakte de hond bij zijn voorpoten en maakte een dansje met hem door de tuin.

Wat hadden de jongens gelachen.

En nu wachten ze maar.

De koffer staat op de stoep. Bij de voordeur. Het pakje tabak voor opa Beun zit er ook in.

De grote appeltaart heeft vader in een doos gepakt.

Die doos staat naast de koffer.

Die koffer en die doos wachten ook al op oom Wijnand.

Henk draaft even naar binnen.

„Hoe laat is het, moeder?” vraagt hij.

„Bijna tien uur. Is oom er nog niet?”

Maar Henk geeft geen antwoord. Hij hoort iets . . .

Ja hoor, daar is de rode auto al. Oom stapt naar het hekje.

„Mooi. Jullie zijn al klaar,” zegt hij tevreden. „Goed op je tijd gepast.” Henk krijgt een aai over zijn bol.

Kees krijgt een klap op zijn schouder.

Moeder schenkt vlug een kopje koffie in.

Als oom de koffer en de doos in de auto brengt, neemt moeder afscheid van Henk en Kees.

„Voorzichtig zijn, hoor,” waarschuwt ze. „En doen wat opa Beun zegt. Niet te druk zijn. En . . . niet vergeten te bidden 's avonds.”

Henk en Kees knikken stil.

Dan krijgen de jongens een kus. Moeder praat nog even met oom bij het hekje. Rustig gaan Henk en Kees voorin de auto zitten. Henk is verdrietig en ook blij. Blij omdat hij op reis gaat. Verdrietig omdat hij bij vader en moeder weggaat. En Siepje een hele week niet meer zal zien. En dan bedenkt Henk ineens dat ze geen afscheid genomen hebben van Siepje. Hij krijgt er een kleur van.

„Kees . . . Siepje,” roept hij. En hij draaft al door het hekje. „Siepje, Siepje, waar ben je?”

Gelukkig, poes zit, rustig in het zonnetje, op de vensterbank.

Henk neemt haar in zijn armen. „Dag lief poesje,” fluistert hij in het rose oortje. „Dag lief poesje. Wij gaan op reis.”

Daar komt Kees ook aangedraafd. Hij streelt Siepje over zijn zachte velletje.

„Dag poes,” wij gaan op reis, hoor! Dag Siepje.”

Poes knipoogt even. Dan glipt ze uit Henks armen.

Miauw. Miauw. Gaan jullie maar op reis. Ik blijf lekker hier, in het zonnetje. Miauw.

9

Naar opa Beun

De auto rijdt over de drukke verkeersweg. Oom Wijnand kijkt oplettend naar het verkeer.

„Zitten jullie goed, jongens?” vraagt oom. Hij kijkt

Henk en Kees niet aan. Zijn ogen blijven op de weg gericht.

„Fijn oom,” antwoorden ze.

Er rijden veel auto's. Kleine en grote. Personenauto's en vrachtauto's. Henk kent veel automerken.

„Dat is een ford,” Hij wijst naar een zwarte auto, die snel komt aanrijden. „En dat is een volkswagen.”

Een grijze auto rijdt voorbij. Oom is al helemaal aan de rechterkant van de weg gegaan.

In het begin kijken de twee naar alles wat ze voorbij rijden. Paarden en koeien lopen in de weilanden. Een vet varken draaft langs een sloot. Er zijn vreemde boerderijen. Ze rijden door kleine dorpjes. Ook gaan ze een paar keer over een grote brug.

Maar later worden ze moe. Dan zitten ze stil voor zich uit te kijken. Zo nu en dan snoepen ze eens uit het zakje, dat moeder heeft meegegeven.

Er zitten pepermintjes in. En van die grappige streepjeszuurtjes. Ook is er voor alle drie een banaan. En een sinaasappel.

Maar dan ziet Kees plotseling iets. Hij gaat rechtop zitten en kijkt met grote ogen. Die toren in de verte, die toren kent hij. Dat is de toren van de kerk waar hij altijd zondags heen ging met grootje.

„We zijn er bijna,” zegt oom Wijnand. En even ziet hij naar Kees.

Oom gaat nu langzaam rijden. Bij de haven op het plein stopt de auto.

„Uitstappen maar, jongens.”

Een beetje stijf klimmen ze de auto uit.

De torenklok slaat juist één uur.

De zon schijnt op het ruime plein. De lucht is blauw. Witte wolkjes drijven langzaam voort. Het water in de haven glinstert.

Kees en Henk kijken met grote ogen rond. Hier woont opa niet, denkt Kees. Weet oom niet waar opa Beun

woont? Verlegen kijkt Kees oom Wijnand aan. Die ziet zijn vragende blikken. Hij lacht even.

„We gaan eerst wat eten, kinderen. Ik heb trek gekregen. En jullie?”

„Ik heb honger,” zegt Henk.

Op het plein staat een hotelletje. De jongens krijgen boterhammen met kaas. En een groot glas melk. 't Smaakt heerlijk.

Als oom zijn kopje koffie heeft opgedronken, steekt hij een sigaar op. Henk mag de lucifer uitblazen. De jongens krijgen een reep chocola, weer zo'n dikke met hazelnooten. En ze krijgen ieder ook twee kwartjes van oom.

„Koop daar maar eens een ijsje voor,” zegt oom Wijnand en hij lacht even.

„Fijn, oom. Dank u wel, oom,” roept Kees blij. En Henk kijkt glunderend oom Wijnand aan. „Dank u wel, oom,” zegt hij verheugd.

„En nu gaan we naar opa Beun. Zeg jij maar, Kees, hoe ik rijden moet.”

Dat weet Kees heel goed. Want in het straatje, waar opa woont, heeft hij immers zelf ook gewoond!

Maar . . . zijn huisje staat er niet meer. Wél het huisje van opa Beun.

De oude man zit al op de bank te wachten. Als hij de auto ziet, staat hij dadelijk op. Zijn ogen kijken heel, heel vriendelijk.

Oom Wijnand is vertrokken. Het is nu avond. Kees en Henk zitten in het kleine kamertje van opa Beun. Juffrouw Padmos, de buurvrouw, heeft de koffie ingeschonken. Voor de kinderen koffie met veel melk er in.

Hij blaast zuiver ronde, blauwe kringetjes de kamer in.

En op de tafel staat een bord. Op dat bord liggen vier stukken taart.

Opa Beun rookt zijn pijpje. In dat pijpje zit de tabak, die Kees gegeven heeft.

„Mijn pijpje smaakt vanavond bijzonder lekker,” zegt de oude man tevreden. En hij blaast zuiver ronde, blauwe kringetjes de kamer in.

„Ik vind dat uw pijp zo lekker ruikt vanavond,” zegt de buurvrouw. „Hoe zou dat toch komen?” vraagt ze lachend aan Kees.

Kees wordt een beetje verlegen. En Henk staart strak voor zich. Hij denkt aan die bewuste zaterdagmiddag. Had ik ook maar iets voor opa gekocht, peinst hij verdrietig.

Maar ineens kijkt hij weer vrolijk. Hij voelt even in zijn zak. Daar zit geld in. Een gulden van vader. En twee

kwartjes van oom. Morgen kan ik wat kopen. Een doos sigaren. Of een mooie pijp. Ja, dat doe ik morgen vast. „Je moeder heeft maar goed voor me gezorgd,” zegt opa. En hij kijkt dankbaar naar de grote stukken taart. „Je moeder is een lieve, goede vrouw, Henk. En een vrome vrouw.”

Henk wordt rood. Kees knikt blij. Hij houdt veel van tante Greta.

„Drie maanden ben ik bij jullie geweest,” gaat de oude man verder. „Toen ben ik nog twee maanden bij andere vriendelijke mensen geweest. En nu zit ik weer in mijn eigen huisje.

Beste mensen, sterke mannen, jonge vrouwen, hebben de huizen weer schoongemaakt. Ook mijn huisje zat vol modder. Het water heeft tot aan de zolder gestaan.”

Kees en Henk kijken even omhoog.

„Dat woeste water heeft de stoelen en de tafel meegesleurd en alles wat er maar in het huis was. De geit en de hond zijn ook verdronken. Mijn oude Bijbel is meegevoerd door de golven. Gelukkig heb ik van de dominee weer een nieuwe gekregen. Ja, God heeft alles goed gemaakt.”

Juffrouw Padmos is bleek geworden. Het wilde, woeste water is ook in háár huisje gekomen. Het heeft ook háár meubeltjes meegesleurd. En in die donkere nacht heeft het woeste water ook haar twee zóóntjes meegesleurd. Die zijn verdronken. Haar lieve Jan en Cor. Door het loeien van de storm heen, heeft ze de angstige kreten gehoord van haar kindertjes.

Opa Beun ziet het verdrietige gezicht. Daarom vraagt hij: „En hoe is het met Arie vandaag, buurvrouw?”

Arie is het oudste zoontje. Hij heeft, net zoals Kees, in het water gelegen. En op de golven gedreven. En hij is ook gered net zoals Kees. Maar Arie is er ziek van geworden. Hij ligt in een huisje, dat achter in de tuin van hun eigen huis staat.

„Goed,” knikt buurvrouw. „Morgen moeten Kees en Henk hem maar eens opzoeken. Willen jullie dat wel?”
De jongens knikken.

„Dat zal Arie fijn vinden. En nu ga ik weer gauw naar hem toe. Welterusten allemaal, hoor.”

„Dag juffrouw,” groeten Kees en Henk.

Opa loopt nog even mee in het gangetje. Als hij terugkomt, kijken zijn ogen verdrietig.

„Ja jongens,” zegt opa, „er is hier veel geleden. Juffrouw Padmos heeft twee kinderen verloren. En Kees zijn lieve grootmoeder.”

Kees buigt zijn hoofd. Hij knippert met zijn ogen.

Opa gaat langzaam verder: „En waarom dat alles is gebeurd, dat weten wij niet. Maar één ding is zeker, niets gebeurt er zonder dat de Here het bestuurt.”

Het is stil in het kamertje. De klok tikt langzaam. Daar wordt het nog stiller van.

Opa kijkt eens op de klok.

„Jongens,” zegt hij een beetje geschrokken, „jullie moeten nodig naar bed. Kom maar mee. Ik breng jullie wel even weg.”

Henk en Kees pruttelen niet tegen. Ze zijn moe van de lange autorit. Ze zijn ook onder de indruk van wat ze vanavond gehoord hebben.

Als Kees onder de dekens ligt, zegt hij: „Ik ga morgen wat voor Arie kopen. Ik ken hem nog wel.”

„Goed,” antwoordt Henk. „En . . . en ik ga ook wat kopen. Voor opa Beun.”

„Dat . . . is . . . fijn,” zegt Kees slaperig.

Achter in de tuin van juffrouw Padmos staat een huisje. Een grappig, klein huisje. Het heeft een houten dakje. En aan drie kanten heeft het grote ramen.

Aan één kant is het huisje open. En het kan ook draaien. Nu hoeft de zieke Arie nooit de wind te voelen. Want vandaag waait de wind uit het westen. En morgen misschien uit het noorden. En dan weer eens uit het zuiden. Of uit het oosten. Net zoals mijnheer de wind dat maar wil.

Maar wel kan Arie nu steeds frisse lucht inademen. En dat is goed voor zijn zieke longen.

Het duurt lang voor Arie weer beter zal zijn. En daarom vindt juffrouw Padmos het zo prettig, dat Kees en Henk nu in de tuin lopen. En naar het huisje gaan. Zij weet dat er geen gevaar is voor besmetting. Dat heeft de dokter gezegd. Zij weet ook, als Arie zich verveelt en over zijn ziekte gaat denken, dit de beterschap tegenhoudt.

Een beetje verlegen staan de twee jongens in het huisje. Arie ligt, zoals altijd, in bed. Zijn wangen zijn bleek. En mager. Zijn grote bruine ogen kijken heel blij, nu hij de beide jongens ziet aankomen.

Gisteren heeft hij al het brommen van een auto gehoord. En vreemde stemmen in de tuin van opa Beun. En nu staan die jongens bij hem.

„Hallo Kees,” zegt Arie blij. „Kom je weer hier wonen!”

„Nee.” Kees schudt zijn hoofd. Verdrietig kijkt hij naar buiten. Zijn grootje is er immers niet meer. En ook zijn huisje is weg.

„Dag,” zegt Henk. „Ik heb wat voor je.” Hij legt een zak op het bed. In die zak zit een grote tros druiven. Arie krijgt er een kleur van.

„Ik heb ook wat,” zegt Kees gauw. En hij geeft Arie drie grote sinaasappels.

„Dank je wel,” zegt Arie verlegen. Blij kijkt hij naar die lekkere vruchten. „Wat fijn dat jullie hier zijn. Ik verveel me zo. Ik moet aldoor maar stil liggen.”

„Slaap je hier ook?” vraagt Henk.

Arie knikt. Dan moet hij lachen om de verbaasde ogen van Henk.

„Mag je wel eens spelletjes doen?” vraagt Kees.

Arie knikt. „Heb je een spel?” vraagt hij. „Hoe heet het?”

Kees haalt twee doosjes uit zijn broekzak. Hij maakt ze open op het tafeltje, dat bij het bed staat.

In het ene zijn gekleurde kaartjes. Op ieder kaartje staan een paar woordjes. Op het ene staat: de naam van een vis. Op een ander: de naam van een bloem. Of: van een boom. Of: van een stad.

In het tweede doosje zit een klein instrumentje, dat draaien kan. Ook staan er letters op. Alle letters van het a. b. c. Als het instrumentje stil houdt, wijst het één van die letters aan.

„Een leuk spel jô,” roept Henk. „Wij deden het zo vaak in het ziekenhuis.”

„Ben jij dan ook... in het water gevallen?” vraagt Arie.

„Nee jô. Ik zat in de auto van oom. En die reed tegen een boom. En Frits was mijn vriendje in het ziekenhuis. Die had zo'n spel.”

„En ik heb dit op mijn verjaardag gekregen,” vertelt Kees. „Van tante Greta. Ik begin.”

Kees draait eerst. Het staafje houdt stil bij de letter b. De gekleurde kaartjes liggen op een stapeltje. Op het bovenste kaartje staat: de naam van een vis.

„Wie nu het eerst de naam van een vis kan bedenken die met een b begint, mag het kaartje hebben. En wie de meeste kaartjes heeft, heeft het spel gewonnen,” legt Henk uit.

„En wie het spel gewonnen heeft, krijgt een babbelaar,”
klinkt plotseling een stem.

De jongens kijken om. Daar staat juffrouw Padmos.
Ze heeft twee krukjes bij zich, waarop Henk en Kees
kunnen zitten. Ze heeft ook een zwart trommeltje in
haar hand.

„Een rammelaar?” vraagt Henk verwonderd.

Kees schaterlacht.

„Een babbelaar jô. Dat is zo'n lekkere brok.”

En Kees kijkt vanuit zijn ooghoeken naar het trom-
meltje.

„Proeven jullie maar vast eens,” lacht juffrouw Pad-
mos.

„Dank u wel,” zeggen de jongens.

„Nu een vis met een b,” roept Kees. „Wie het eerst
raadt, mag het kaartje hebben.”

De jongens denken.

„Bot,” gilt Kees.

Het kaartje is voor Kees.

Nu mag Arie draaien. Het staafje houdt stil bij de l.

En op het gekleurde kaartje staat: de naam van een
stad.

Het is stil in het tuinhuisje. De jongens denken heel
diep na. Ze kijken elkaar vragend aan.

„Leeuwarden,” roept Arie plotseling.

Het kaartje is nu voor Arie.

„Nu ik,” zegt Henk.

Hij draait langzaam. Het staafje houdt stil bij de c.

En op het kaartje staat: de naam van een meisje.

Henk zoekt hardop. „Annie. Eefje, Bep.”

„Jaantje, Leentje,” zoekt Arie.

„Corrie,” gilt Kees.

Nu is het kaartje weer voor Kees. Hij heeft er al twee.

Henk kijkt sneu. Hij heeft er nog niet één. Hij wint
dit spelletje vast niet.

De beurt is weer aan Kees.

Het staafje wijst een m aan. En op het kaartje staat: de naam van een bloem.

Kees denkt. Roos. Tulp. Boterbloem. „Madeliefje,” roept hij hard.

Al drie kaartjes, ziet hij trots. Hij wint dit spelletje vast zeker.

Als Arie's moeder later met drie bekers chocola het huisje binnenstapt, heeft Kees het spel gewonnen.

Ze krijgen alle drie een babbelaar. Maar Kees krijgt er twee.

Eerlijk is eerlijk. Hij heeft het spel gewonnen.

12

Boodschappen doen

Op het grasveldje spelen de jongens met Mieke, de geit van opa Beun. Maar plotseling houdt Henk op.

„Ik ga naar het dorp,” zegt hij. „Ga je mee?”

„Wat ga je doen?” vraagt Kees. Hij ziet rood van het stoeien met het leuke geitje.

„Iets kopen. Voor opa. En ook ansichtkaarten.”

O, ja. Kaarten om naar huis te sturen.

„Ik stuur er één aan oom Henk en tante Greta,” zegt Kees.

„Goed. Eén voor vader en moeder,” knikt Henk. „En één voor oom Wijnand.”

„Ja. En één voor Han,” roept Kees.

Ja, ook één voor Han.

Ze staan voor het winkeltje op het plein.

„Wat zal ik opa geven?” vraagt Henk.

Er ligt van alles achter het raam. Flesjes eau de cologne.

Kopjes en schotels. Stukken zeep. Eierdopjes. Doosjes met sigaren. Een grote pijp.

„Die pijp kost twee gulden vijftig,” leest hij hardop.

„Veel te duur,” zegt Henk spijtig.

Hij pakt zijn portemonnee. Er zit nog negentig cent in. Gisteren heeft hij druiven gekocht voor Arie. Die kosten vijftig cent. En gistermiddag hebben ze een ijsje gekocht. Een kleintje, van een dubbeltje.

Ze gaan het winkeltje binnen.

Ting, ting, tingeling.

Er staat een dikke juffrouw achter de toonbank.

„Daag,” groet ze vriendelijk. Ze kijkt de jongens aan. Dan kijkt ze lang naar Kees.

„Kees de Boer,” roept ze uit. „Jij bent Kees de Boer. Kom je hier weer wonen? Bij wie dan?”

Kees schudt zijn hoofd. Hij wordt een beetje verlegen. Henk zegt: „Kees is nu mijn broertje.”

„O,” zegt de juffrouw. Ze vraagt niet verder.

„Wat moeten jullie hebben jongens?”

„Drie kaarten,” bestelt Henk.

De juffrouw pakt een doos.

„Zoek maar uit,” spreekt ze vriendelijk.

„Die met het schip is voor vader en moeder,” vindt Henk.

Kees knikt. Ja, dat is een prachtige kaart.

Voor oom Wijnand is er een kaart waarop een auto staat.

En nu nog één voor Han.

Dat is moeilijk. Er zijn veel mooie kaarten in de doos. Ineens geeft Kees een schreeuw. „Deze,” roept hij uit.

Ja, dat is een mooie. Op de kaart staat een hond afgebeeld. Een zwarte. Dat zal Han leuk vinden. 't Is nu net of hij een portret van zijn hond thuis gestuurd krijgt. Van Moor, het leuke, zwarte rashondje.

„Nu nog iets voor opa Beun,” zegt Henk. Zijn ogen dwalen de winkel door. Er liggen dweilen. En stoffers. En sponzen. En klosjes garen. Brieven met spelden. Maar daar heeft opa niets aan.

En dan . . . ineens . . . ziet Henk iets. Op de toonbank staat een asbakje. Een rond, rood bakje. In de rand

is een brede gleuf. Daar kan opa een sigaar of zijn pijpje opleggen.

„Dit juffrouw,” wijst Henk. „Wat kost het?”

„Negentig cent.”

Henk trekt een lip.

Negentig cent. Hij heeft nog precies negentig cent in zijn portemonnee. Hoe kan hij dan de helft van de aanzichten betalen? Kees ziet Henk kijken.

„Heb je 't niet?” vraagt hij.

„Henk keert zijn beursje om. Op de toonbank liggen nu twee kwartjes en vier dubbeltjes.

„Ik betaal de kaarten,” zegt Kees.

„Ook de postzegels?” vraagt Henk.

„Ook de postzegels,” knikt Kees.

„Dan koop ik het asbakje,” besluit Henk.

De juffrouw pakt het bakje in een mooi papiertje.

Kees betaalt dertig cent voor de kaarten. En zes cent voor de drie postzegels.

De jongens krijgen een lekkere, bruine bal.

„Dank u wel, juffrouw. Dag juffrouw.”

„Dag jongens,” groet de juffrouw.

„Ting, ting, tingeling,” doet de winkelbel.

„Wat zal opa blij zijn,” zegt Kees vrolijk.

Dat hoopt Henk ook. Hij is zelf ook blij dat hij zo iets moois geeft. Aan zijn lege portemonnee wil hij nu maar niet denken.

En of opa blij is. Hij is er bijna stil van.

Dan zegt hij: „Jongen, Henk, wat vind ik dat aardig van je. Wát ben ik dáár blij mee. Dank je wel hoor. Dank je wel.”

Henk wordt er een beetje verlegen van. Hij gaat maar gauw de postzegels op de kaarten plakken. En dan gaan ze langzaam de adressen schrijven. Dat is nog een moeilijk werk. Die hoofdletters zijn vreselijk lastig. Vooral die W van oom Wijnand.

Op opa Beun moet een beetje helpen.

De kaarten zijn in de rode brievenbus. Henk voelt nog even met zijn vingers langs de gleuf. Zitten ze er wel goed in? Kan niemand de mooie kaarten er uit nemen? Nee hoor. Je voelt er zelfs geen puntje meer van.

Dan dwalen de jongens door het dorpje. Ze komen op een stille weg. Aan beide kanten staan bomen. Met kale takken. En grijze stammen.

„Dat komt van het water,” weet Henk. Kees knikt eens. Hij vindt die bomen zo naar. Net alsof ze dood zijn. Hij wil er liever niet naar kijken.

Ze komen bij een huis. Op het erf staat een man. Naast een ingestorte schuur. De man bukt zich over een mand. Uit die mand komen geluiden. Geluiden van beesten. Wat doet die man daar? Wat zit er in die mand? Nieuwsgierig komen Kees en Henk dichterbij. De man kijkt op.

„Komen jullie eens naar de jonge hondjes kijken?” vraagt hij. „Willen jullie er een paar kopen?”

Hij laat de jonge diertjes zien.

Wat een leuke beestjes, denken de jongens. Dat ene, dat witte met die bruine vlekjes, trekt zulke malle snuitjes. Net of het lachen wil, maar het nog niet kan. Een hondje. Henks ogen kijken verlangend. Hij vergeet dat zijn portemonnee leeg is.

Helemaal leeg. Dat hij geen cent meer heeft.

„Wat . . . wat kost zo'n hondje?” vraagt hij begerig.

„Een gulden per stuk,” antwoordt de man.

„Een gulden. Zo'n lief diertje voor een gulden.”

Henk voelt in zijn zak. Hij wil zijn portemonnee pakken. En dan ineens weet hij dat hij geen gulden meer heeft. Dat zijn portemonnee leeg is. Helemaal leeg. Henk zucht.

Had ik het bakje maar niet gekocht, denkt hij. Dan had ik nu nog negentig cent gehad. En dan had ik misschien wel een hondje kunnen kopen. Voor negentig cent doet de man het wel. Dan had ik óók een hondje gehad. Net zoals Han. Wat zou Han gekeken hebben, als ik zaterdag ook een hondje had. Wat jammer dat ik het asbakje gekocht heb.

„Maar opa Beun was er zo blij mee,” klinkt een stemmetje in zijn hart.

Henk schokt met zijn schouders. Naar dat stemmetje wil hij niet luisteren. Met ogen, donker van teleurstelling, kijkt hij naar de leuke diertjes.

Kees staat ook te kijken. Hij zegt niets. Maar hij denkt. Zal ik een hondje kopen? Dat grappige witte, met die bruine vlekken? 't Is net rijst met bruine suiker. Zal ik dat rijst-met-bruine-suikerhondje kopen? Kees' ogen glanzen. Heb ik nog wel een gulden?

Hij haalt zijn beursje voor de dag. Hardop telt hij zijn geld.

„Vierentachtig cent.” Kees kijkt de man aan.

„Heb je niet meer?” vraagt de man van de hondjes.

Kees laat zijn portemonnee zien. Gelooft de man het nu?

„En jij, jongen? Heb jij geen geld bij je?”

Henk krijgt een kleur.

„Niets,” antwoordt hij nors. „Geen cent.”

„Vierentachtig cent,” herhaalt de man.

„Ik had gisteren nog één gulden en vijftig cent,” vertelt Kees eerlijk. „Toen heb ik drie sinaasappels gekocht voor Arie. En vanmorgen drie aanzichten. En postzegels.”

De man lacht even.

„Geef maar op die vierentachtig cent,” zegt hij. „Kies maar een hondje uit. Neem maar wat je het mooiste vindt.”

Kees pakt dadelijk het gevlekte diertje. Hij streelt het

gladde lijfje. En hij kijkt verrukt naar het grappige snoetje.

Met een blij gezicht loopt hij het erf af. „Dank u wel,” zegt hij als ze al op de weg lopen. „Dank u wel, hoor.” De man steekt zijn hand op. Met een donker gezicht loopt Henk naast zijn broertje.

Nu heeft Kees het hondje. Kees een hond. En Han een hond. En ik . . . ik . . . niet.

Tranen van boosheid en jaloersheid komen in zijn ogen. Hij veegt ze gauw af. Kees hoeft niet te zien dat hij het zo naar vindt allemaal.

Maar Kees kijkt niet naar Henk. Hij is zo blij met dat warme, zachte diertje in zijn armen. Dit is nu van hem. Helemaal alleen van hem. Hij zal er goed voor zorgen. Hij zal er zelf een hokje voor maken. In het schuurtje staat een kist. Hij zal het groen verven. Oom Henk heeft groene verf. Die mag hij vast wel hebben. Maar . . . zal tante het wel goed vinden, als ik zaterdag met een hondje thuis kom?

Kees schrikt als hij aan tante denkt. Tante houdt niet van hondenharen op de mooie stoelen. En misschien is het wel speels en bijt het alles stuk.

Een beetje mistroostig vraagt Kees: „Zou ik hem wel mogen houden?”

Henk haalt nors zijn schouders op. Hij geeft niet eens antwoord.

Dan trekt de blijdschap van Kees langzaam weg. Stil lopen ze het dorpje door. Stil komen ze bij de bank waarop opa al naar hen zit uit te kijken.

14

Arie heeft verdriet

„Ik heb een hondje,” zegt Kees, toch weer blij. „Gekocht. Van een man. Voor vierentachtig cent.”

Opa moet lachen.

„Wat een lief diertje,” zegt hij. „’t Is nog heel jong. We zullen het voeren met wittebrood. En daar wat water en melk op doen. Heb jij geen hondje, Henk?” Henk schudt verdrietig zijn hoofd.

„Hij had geen geld meer,” vertelt Kees.

Opa zwijgt. Hij denkt aan het asbakje. Langzaam doet hij een paar trekjes aan zijn pijp.

Zo nu en dan kijkt hij eens naar Henk. Opa vindt het naar dat Henk zo verdrietig is.

Het hekje piept. Buurvrouw loopt naar de bank. Ze draagt een blad. Op het blad staan kopjes. Er staat ook een trommeltje met koekjes bij.

„Alsjeblieft,” zegt ze. „Hier is thee. Met koekjes.”

„Dank je wel, buurvrouw,” zegt opa vriendelijk.

„Wat heb jij daar een leuk hondje, Kees,” zegt Arie’s moeder. Ze streelt het diertje over zijn kleine kopje. Het hondje beweegt de kleine oortjes. Het maakt schorre geluidjes. Net als of het al wil blaffen.

„Als jullie je kopje leeggedronken hebben kinderen, komen jullie dan nog even bij Arie?” vraagt juffrouw Padmos. „Hij heeft gisteren zo veel plezier gehad met het aardige spelletje van Kees. Hij is zo blij dat jullie bij hem zijn geweest. En juist nu zou je Arie een groot plezier doen als je weer kwam. Juist vanmiddag.”

„Waarom juist vanmiddag?” vraagt opa een beetje verwonderd.

Arie’s moeder kijkt ernstig.

„Vanmorgen is de dokter bij hem geweest,” vertelt ze langzaam. „De dokter heeft Arie onderzocht. En gezegd dat hij nog een poosje op bed moet blijven. Tegen mij zei de dokter dat Arie nog wel drie maanden moet liggen. Maar dat mag hij niet weten natuurlijk. En hij had gedacht de volgende week al op een stoel te mogen zitten.”

Kees en Henk vergeten even het hondje. Met grote ogen kijken ze juffrouw Padmos aan.

„Arie is nu erg verdrietig,” zucht de juffrouw. „Het is ook zo'n grote teleurstelling. De jongen verveelt zich zo. Van lezen wordt hij dadelijk moe. En de kinderen in het dorp spelen liever in de vakantie. Dat is te begrijpen. Straks gaan ze weer naar school. Dan hebben ze ook geen tijd voor een zieke jongen. En ik heb nog maar één kind. Als Jan en Cor . . .”

Juffrouw Padmos snuit haar neus.

„Kom,” zegt ze, „drinken jullie je thee eens op. Opa wil zeker nog wel een kopje hebben?”

Opa Beun knikt. „Graag, buurvrouw.”

„Dan ga ik het even halen.”

Het hekje klapt dicht. De drie op de bank kijken zwijgend voor zich. De ogen van de oude man staan treurig. En Kees en Henk hebben veel medelijden met hun vriendje.

Nog drie maanden op bed te moeten liggen, peinst Henk. Niet te kunnen spelen. Wat vreselijk. Niet eens lezen, omdat je daar moe van wordt.

„Ik geef Arie mijn kleurtjes,” zegt hij plotseling. „Dan kan hij fijn gaan tekenen.”

„Dat vind ik aardig van je, jongen,” zegt opa warm. Kees speelt met zijn hondje. Maar dan zit hij ineens weer stil. Arie is zo alleen, denkt Kees. Arie heeft in het water gelegen. Ik ook. Kees rilt even. Hij is er ziek van geworden. Ik niet. Zijn broertjes zijn verdronken. Arie heeft geen broertjes meer. Ik wel. Kees kijkt schuin naar Henk. Ik heb wel een broertje. Kees heeft diep medelijden met Arie.

Zal ik, zal ik . . .? denkt hij plotseling. Zijn wangen worden warm. Zijn hart bonst. Zal ik . . . mijn hondje geven aan Arie? Dan heeft hij altijd iemand bij zich. Dan is hij nooit meer alleen. Dan kan hij met hem spelen. En hem kunstjes leren.

Kees kijkt naar zijn hondje. Hij drukt het stijf tegen zich aan. Zo stijf, alsof hij het nooit meer los wil laten.

Nooit meer. Hij vindt het diertje zo lief. Hij houdt er nu al zo veel van.

Het hondje houdt zeker ook al veel van zijn nieuwe baasje. Want plotseling steekt het zijn rose tongetje uit. En likt het de hand van Kees.

„Ja, jij bent lief,” fluistert Kees. En dan zit hij een poos heel stil. Hij wil graag het hondje aan Arie geven. Maar . . . hij wil het ook zo graag zelf houden. Wat moet hij doen? Even zucht hij, heel diep.

„Wat is er jong?” vraagt opa. „Waarom zucht je zo. Scheelt er wat aan?”

15

Arie is blij

„Ik”, zegt Kees, en nu heeft hij toch een bibberstem, „ik geef . . . mijn hondje aan Arie. Dan . . . dan heeft hij altijd iemand waarmee hij spelen kan.”

Opa legt zijn oude hand op de zwarte bol van Kees. Hij zwijgt een poosje. Dan zegt hij: „Daar doe je zeker goed aan, jongen. Een reuze-idee.”

Meer zegt opa niet.

„Zullen we dan alles nu maar gaan brengen?” vraagt Kees. „Jij de kleurtjes, Henk en ik . . . mijn hondje?”

„Goed,” antwoordt Henk. Hij ziet vuurrood. Dat Kees dát wil doen. Zó maar zijn hondje weggeven. Het hondje dat hij pas heeft. En waar hij zó blij mee is. Dat hij voor zijn laatste geld gekocht heeft.

Beschaamd gaat Henk naar de kamer. Op de tafel liggen de kleurtjes. Het schetsboek ligt op de vensterbank. Henk steekt het doosje met kleurtjes in zijn zak. Dan staat hij lang te staren naar het schetsboek. Zijn schetsboek.

Zal hij . . . zal hij dat óók geven? Zonder het schetsboek heeft Arie aan de kleurtjes eigenlijk niet veel.

Henk doet een stapje dichtër naar de vensterbank. Het schetsboek is mooi. Er zitten vier en twintig bladen in. Gisteren heeft hij ze netjes genummerd. En één blad is nog maar vol. Het boek was ook vast duur. Moeder zal er wel veel geld voor betaald hebben.

Zou moeder dit wel goed vinden? Als Henk aan zijn moeder denkt, weet hij dat moeder het zeker goed zal vinden. Ze zal blij zijn, weet Henk. Zaterdagmiddag was moeder niet blij. Omdat ik mijn gulden helemaal voor mezelf gebruikt heb.

Henk denkt ook aan wat vader zei, toen hij de kinderbijbel dicht deed. Barmhartig zijn betekent óók, dat je veel voor een ander over hebt.

Henk steekt plotseling zijn hand uit. Vlug pakt hij het schetsboek van de vensterbank. En loopt er mee naar Kees.

„Geef je dat ook?” roept Kees uit. „Je mooie boek? Wat zal die Arie blij zijn. Nu hoeft hij zich nooit meer te vervelen. Nooit meer hè, opa? Als je een hondje hebt. En als je kunt tekenen.”

„Dat denk ik ook niet,” zegt opa. Er is een warme glimlach in zijn ogen als hij de twee jongens nakijkt.

„Is dat voor mij?” roept Arie uit, als Henk en Kees hun kadootje geven.

Arie Padmos kijkt met grote ogen. Er komt een blos op zijn wangen.

„Is dat alles voor mij? Het hondje ook? En dat mooie boek?”

„Ja,” antwoordt Henk. „En hier zijn de kleurtjes. Alles is voor jou.”

Arie moet even slikken. Zijn ogen glanzen.

„Moeder,” roept hij. Maar zijn stem klinkt schor en heel zacht.

Heeft zijn moeder het toch gehoord? Plotseling staat ze in het huisje.

„Is dat voor mij? Het hondje ook?”

Met één oogopslag ziet ze wat de vriendjes voor haar kind hebben meegebracht.

„Dank je wel, beste jongens.” Haar stem klinkt ook een beetje schor. „Dank jullie wel.”

„En nu gaan we „pim-pam-petten,” roept Henk. Zo heet dat spelletje van gisteren. Heb je het bij je, Kees?” Nee, Kees zal het gauw halen. Hij holt al naar het huisje van opa Beun.

Als hij terug komt, zit het hondje op Arie’s bed. En Arie kijkt zó blij. Zijn ogen stralen.

„O,” zegt hij lachend, „nu weet ik hondje, hoe ik je ga noemen. Ik heb een naam voor je. Jij heet Pim Pam Pet. Hoe vind je dat?”

Henk en Kees rollen bijna om van de lach.

„Dag Pim Pam Pet,” roepen ze.

„Woef,” blaft het rijst-met-bruine-suikerhondje. „Woef Woef. Woef!”

„Het kent zijn naam al,” lacht Arie.

„Ik wist al lang dat hij knap is,” zegt Kees trots.

Het is avond. Maar het is nog warm. De deur van de kamer staat open. Kees en Henk zitten te tekenen en te kleuren. Opa heeft een mooi voorbeeld op tafel gelegd. Een wagen vol met groen gras. Daarvoor loopt een bruin paard. En op de bok zit een boer in een helblauwe kiel.

Eindelijk is de tekening af.

Dan gaat opa weer raadsels opgeven. Dat vinden de jongens toch zo fijn.

„Op welke stoel kun je niet zitten?” vraagt opa.

„Op een paddestoel,” antwoorden Henk en Kees tegelijk.

„En met welke vork kun je niet eten?”

„Met een hooivork niet,” antwoordt Kees gauw.

Opa lacht even.

„En wie kan gaan wandelen zonder dat ze haar huis uit moet gaan?”

„Een slak,” roept Henk.

„Goed zo.”

„Nu moet opa Beun toch een poosje denken.

„Ik weet er nog een paar,” zegt hij dan. „Goed luisteren hoor. Want dit is een moeilijk raadsel.”

Of de jongens luisteren!

„Welke vegers maken de kamer vuil?”

Daar moeten de kinderen lang over denken.

„Geef je het op?” vraagt opa.

Ja, Kees geeft het op. Maar Henk roept ineens: „Een schoorsteenveger.”

Wat moet opa nu lachen.

„Knap geraden jong. Pas op er komt weer een moeilijke. Op welke schoenen loopt men niet?”

Ja, dat is zeker wel een héél moeilijk raadsel. Want Henk en Kees geven het beiden op.

„Op handschoenen toch niet,” lacht de oude man. De jongens glimlachen. Henk denkt, dat raadsel geef ik Han op.

„En welke mantel draagt men niet?” vraagt opa.

„De schoorsteenmantel,” klinkt plotseling een zware stem.

De jongens kijken verbaasd om.

„Kom binnen, buurman,” noodt opa Beun.

„Dit is de vader van Arie, jongens.”

Henk en Kees geven de buurman een hand.

„Ik kom jullie bedanken,” zegt Arie’s vader. „Voor het hondje. En voor het schetsboek en de kleurtjes. Arie is er zo heel blij mee. En ik ook. Ik vind dat heel aardig van jullie, jongens. Heel aardig, hoor. Je hebt hem er een groot plezier mee gedaan.”

„Wij hebben veel verdriet gehad dit jaar,” gaat buurman verder. „De Here heeft veel van ons genomen. Maar . . . Hij heeft ons ook veel laten houden. En dat is alles genade. Wij hebben Arie nog. En dat jullie zo veel voor hem over hebt, doet ons hart goed.”

Het is nu een hele poos stil in de kamer.

„En Kees heeft weer een tehuis gekregen,” gaat buurman na een poosje verder. „En ook . . . ook een broertje.” Hij kijkt Henk een poosje aan. „Daar ben ik blij om.”

Buurman steekt een pijpje op. De twee mannen praten nog een poosje.

Maar Henk en Kees moeten nu gauw naar bed.

„Komen jullie morgen weer bij Arie?” vraagt zijn vader. Dat willen de jongens graag doen.

Kees slaapt al. Maar Henk is nog wakker. Hij denkt aan vanmiddag. Ik heb verkeerd gedaan, weet hij. Wéér verkeerd. Wat was ik boos op Kees. Omdat hij een hondje kon kopen. En . . . ik niet.

Henk schaamt zich. Zijn wangen worden heet.

Hij vouwt zijn handen. Voor hij in bed stapte, heeft hij ook gebeden. Gelijk met Kees. Maar nu wil hij weer bidden. Iets vertellen aan de Here Jezus. En ook zo graag iets vragen aan de Here Jezus.

„Here,” fluistert hij eerbiedig, „helpt U me dat ik niet steeds verkeerd doe. Laat ik niet aldoor alleen denken aan wat ik zelf prettig vind. Here, wilt U mij helpen? Amen.”

’k Ben blij dat ik het boek ook gegeven heb, soest hij even later. Daar heb ik helemaal geen spijt van. Arie is helemaal alleen. Maar ik, ik heb een broertje.

Van achter de dekens gluurt hij even naar het donkere hoofd van Kees.

„Ik houd veel van mijn broertje. Heel... veel,” fluistert hij onder de deken.

Nu vallen zijn ogen ook dicht.

17

Een brief

’t Is donderdag. Opa en de jongens zitten aan het ontbijt. Plotseling klapt het hekje. De post brengt een brief.

Een brief. Opa kijkt een beetje verbaasd. Hij krijgt bijna nooit een brief.

„O, van jullie ouders,” zegt hij. „Als we klaar zijn met eten zal ik de brief lezen.”

De jongens zijn heel nieuwsgierig. Vlug eten ze de boterhammen op. En Henk, die anders niet veel van melk houdt, heeft nu het eerste zijn beker leeg.

Na het bijbellezen dankt opa hardop.

En dan vouwt hij de brief open. Langzaam leest opa.

De jongens branden van nieuwsgierigheid. Wat staat er in de brief?

Eindelijk kijkt opa op.

„Oom Wijnand komt zaterdag om elf uur hier om jullie te halen. En je ouders vragen of ik dan mee ga.”

„Hoi,” roepen Henk en Kees. „Hoi, hoi!”

„Doet u het?” vraagt Henk.

Kees zegt: „Gaat u maar mee, opa. De auto is heus groot genoeg hoor!”

Maar opa laat eerst even de brief aan juffrouw Padmos lezen.

„Gaat u maar gerust mee,” zegt zij. „Ik zal wel voor het huisje en de geit zorgen.”

Nu is opa gerust. Hij zal maar gauw een briefje aan Henks ouders schrijven.

Arie vindt het toch zo naar dat Kees en Henk weggaan. Zijn gezicht betreft helemaal als de jongens het hem vertellen.

„Ik dacht dat jullie de hele vakantie hier bleven,” zegt hij spijtig. „We hadden juist zo’n schik met elkaar. Bah, wat vervelend dat jullie zo gauw naar huis gaan. Nu ben ik weer helemaal alleen.”

Stil streelt hij zijn hondje.

„Je hebt hém toch,” zegt Kees.

„Woef. Woef. Ik blijf bij je, hoor baasje. Ik laat je niet in de steek. Heus niet. Echt niet. Woef. Woef.”

„Jij bent een braaf beest,” praat Henk en hij aait het diertje over zijn kopje.

„Pim Pam Pet, maak met je baas maar veel pret.”

Arie glimlacht even.

„Wij zullen je schrijven,” belooft Kees.

„Eerlijk waar?” vraagt Arie.

Kees knikt. „Heus waar.”

„Vaak?” vraagt Arie.

„Iedere week,” belooft Kees. „Jij ook, hè Henk?”

„Natuurlijk jô,” zegt Henk. „Ik ook.”

’s Middags mogen de jongens gaan roeien. Met opa en buurman. Dat is fijn. De zon schijnt op het water.

Het water in de brede vaart schittert en glinstert. In dat glinsterende water zie je de witte wolken drijven. Mooi is dat.

„Waar gaan we naar toe, opa?” vraagt Kees.

„Naar die boerderij.” Opa wijst. Ze draaien een smalle sloot in. Nu mogen de jongens roeien. Dat is zwaar werk hoor. Ze worden er warm en rood van.

Langs de oever van het slootje loopt waggelend een gans. In het water zwemmen veel kleine diertjes.

„Kijk,” wijst Arie's vader. „Daar zweven larven van de zwarte watertor. Ze loeren op eten. Altijd hebben ze honger. Soms eten ze elkaar op. Eerst vangen ze een beestje. En dan dalen ze naar de bodem van de sloot. Daar zuigen ze hun prooi uit.”

Kees trekt een vies gezicht.

Nu komt er een blauwe zweefvlieg aanvliegen. En achter de blauwe een groene. De zon schittert op de kleurige vleugeltjes.

„Die vind ik veel mooier,” zegt Kees.

„Ik zie een reiger,” roept Henk! „Kijk. Daar.”

Hij wijst omhoog. Kees kijkt en . . . daar slaat zijn roeispaan óp het water. De druppels spatten in het rond.

Buurmans broek wordt nat. Op de neus van opa Beun zit een dikke druppel. Kees schrikt. Is opa boos? En buurman?

„Kalm aan, jongens,” vermaant opa.

„Uitkijken,” bromt buurman en hij slaat het water van zijn broek. Henk is ook nat. Maar toch moet hij lachen. Wat kijkt die Kees benauwd! En wat is hij rood geworden!

Arie's vader ziet die verschrikte ogen.

„Roei maar weer verder, jong,” zegt hij vriendelijk.

„Een reiger is schuw,” vertelt opa. „Hij houdt niet erg van mensen. Daarom bouwen ze hun nesten liefst ver van de huizen.”

Als ze bij de boerderij komen, gaan de jongens bloemen plukken. Die willen ze straks bij Arie op tafel zetten. Ze vinden er maar weinig. Want er groeien niet veel bloemen. Het water heeft ook dit land overstroomd. „Toch een echt veldboeketje,” zegt opa. „Arie is er vast blij mee. Maar och jongens wat is het gras slecht. En al de bomen rondom de boerderij zijn dood.” De oude man kijkt verdrietig om zich heen. Hij heeft het land zo heel anders gekend. Zo groen. En vruchtbaar.

18

Moeder troost

Als zaterdagmorgen, precies om elf uur, de rode auto van oom Wijnand voor het huisje van opa Beun stilhoudt, is er een grote verrassing.

Want niet alleen oom stapt uit, maar ook . . . moeder. „Moeder,” juicht Henk. Hij valt moeder om haar hals. „Tante Greta,” juicht Kees. Hij geeft tante ook een dikke zoen.

En opa Beun staat maar te lachen.

„Wist u het?” vraagt Kees verbaasd.

„’t Stond natuurlijk ook in de brief, jô,” zegt Henk.

„Jij bent een slimmerd,” lacht oom Wijnand.

„En thuis is er nog een verrassing,” zegt moeder en ze glimlacht tegen Henk en Kees.

„Wat moeder?” vraagt Henk nieuwsgierig.

„Vertelt u het eens, tante,” vleit Kees.

Maar moeder geeft geen antwoord. Ze lacht een beetje geheimzinnig.

Moeder heeft ook wat meegebracht. Voor juffrouw Padmos een grote koek. Met dikke stukken sukade er in. En voor Arie een bouwplaat. En een kop en schotel die niet breken kan.

Moeder gaat het kadootje zelf brengen. Henk en Kees hollen naar hun vriendje toe.

Arie is blij met de bouwplaat. En dat het kopje en het schoteltje niet breken kunnen, vindt hij maar wat gemakkelijk.

„Dank u wel, mevrouw,” zegt hij verheugd.

„Wat heb je daar een mooi hondje.” Moeder neemt het diertje in haar armen.

„Hoe heet het beestje?” „Woef! Woef!” blaft het diertje. „Pim pam pet,” zegt Arie lachend.

Moeder kijkt lachend naar Arie. „Wie heeft die leuke naam bedacht?” vraagt ze.

„Henk, tante,” roept Kees.

„Ik heb het hondje van Kees gekregen,” vertelt Arie. Moeder kijkt heel verwonderd.

„Van jou?” vraagt ze. „Hoe kwam jij aan dit diertje? Heb je het gevonden? Of van iemand gekregen misschien?”

Kees krijgt een kleur. Moet hij nu alles vertellen? Verlegen ziet hij naar het hondje.

Maar tante Greta wacht op een antwoord.

En dan vertelt Kees vlug dat hij het hondje van een man heeft gekocht. Maar dat Arie hier zo alleen ligt, en . . . en . . .”

„Ik begrijp het al,” zegt moeder. Ze aait Kees over zijn bol. En geeft hem een zoen. „Je bent een lieve jongen, Kees.”

Nu staat moeder op. Arie krijgt een hand.

„Ik hoop dat de Here je spoedig weer helemaal beter maakt,” zegt moeder hartelijk.

Zacht antwoordt Arie: „Ik bid er om.”

„Dat is goed, hoor. Dat mag. De Here zorgt voor ons allemaal. Ook voor jou, Arie.”

Arie knikt langzaam.

Toch klinkt zijn stem verdrietig als hij zegt: „Maar ik ben altijd zo alleen.”

„Je moeder en je vader zijn er toch,” troost moeder.

„En opa Beun komt iedere dag.”

„Dat zijn allemaal grote mensen,” zegt Arie stil. „Mijn broertjes zijn . . . er niet . . . meer. Ik hield zo veel van hen . . . zo . . . veel.”

Hij drukt zijn hoofd diep in het kussen.

Moeder zwijgt. Ze gaat weer zitten. Kees snuit zijn neus. En Henk knippert heftig met zijn ogen.

„Komt de meester van school niet eens, met een paar kinderen van je klas?” vraagt moeder eindelijk.

Arie schudt zijn hoofd.

„Er is een nieuwe meester,” fluistert hij. „Mijn eigen meester . . . is . . . ook verdronken. Hij kon . . . zo fijn . . . vertellen uit de Bijbel. En . . .”

Arie drukt zijn hoofd dieper in het kussen. Kees wordt eerst rood. Dan heel bleek. En plotseling biggelen er dikke tranen over zijn wangen. Henk staart met grote, verschikte ogen Arie aan.

Moeder moet een paar keer slikken.

„De Here heeft je broertjes en je meester thuis gehaald, jongen,” zegt ze zacht. „De Here Jezus heeft die plaats in het Vaderhuis voor hen bereid. Zij mogen God zien. Zij zijn gelukkig. Daar mag jij nu niet meer bedroefd over zijn, Arie.”

Moeder streelt Arie over zijn bruine haar.

Dan kijkt ze het huisje rond. Het hondje ligt stil in zijn mandje. Op het tafeltje ligt een schetsboek. Moeder kijkt er een poosje naar. Er liggen ook kleurtjes bij het boek.

Dan ziet ze naar Henk.

„Van jou?” vragen haar ogen.

Verlegen knikt Henk van ja. Als hij moeders ogen ziet, voelt Henk zich o zo gelukkig.

„Toet-toe-oet,” klinkt het. „Toe-oet.”

Vader loopt vlug naar het hekje. En daar staan Henk en Kees weer in hun eigen tuin. Wat is vader blij, als hij de beide jongens gezond voor zich ziet staan.

Oom Wijnand neemt de koffer uit de auto. Vader brengt hem gauw naar binnen.

„Zo, en gaan jullie nu maar eens met me mee. Dan zal ik je de verrassing eens laten zien. Willen opa Beun en oom Wijnand ook komen kijken?” vraagt vader vrolijk. Ja hoor, dat willen ze graag. En moeder gaat ook mee. Henk en Kees kijken elkaar aan, met grote ogen. Ze zijn zó nieuwsgierig. Vlak achter vader lopen ze de tuin in. Wát is de verrassing? Wáár is ze?

En dan . . . o . . . ze zien wat! Ze zien wat.

Achter in de tuin staat een hok. Een nieuw hok. Op palen. 't Is groen geverfd. En er zijn tralies voor.

In dat hokje zitten . . . twee konijntjes! . . . Een wit en een grijs. Ze steken hun snuffelende neusjes door de tralies. Ze kijken de jongens aan.

't Is net of ze willen zeggen: Zijn jullie onze baasjes? Zullen jullie ons altijd lekker eten geven?

„O,” roepen Henk en Kees. Ze zien vuurrood. Hun ogen schitteren. „O, konijntjes! Voor ieder één.”

„Ik neem die witte,” roept Henk. „Mag dat vader? Ik vind die witte zo mooi.”

„Ik vind dat grijsje zo lief,” zegt Kees. „Mag dat van mij zijn? Mag het, oom?” Het mag.

„Dank u wel. Dank u wel,” juichen de jongens.

„Is dat nu geen verrassing?” vraagt moeder.

„Nu moeten de konijntjes ook nog een naam hebben,” zegt oom Wijnand.

Henk en Kees zijn plotseling stil. Een naam bedenken voor een konijntje, dát is moeilijk.

„ . . Twee konijntjes! Een wit en een grijs.”

Je kunt veel gemakkelijker een naam voor een hond bedenken! Maar voor een konijntje . . . Een konijntje kun je toch geen Bello of Fikkie of Pluto of Tarzan noemen, peinst Henk. Hij staart strak voor zich uit.

Kees heeft een rimpel boven zijn ogen.

En dan, ineens, maakt Henk een sprongetje.

„O, ik weet het, ik weet het,” roept hij uit. „Ik noem mijn konijntje Pim.”

„Kees roept lachend: „Dat is leuk. Ja, dat is leuk. En dan noem ik mijn konijntje Pam. Ha, ha, Pim en Pam.”

„Pim en Pam dus,” lacht vader.

„Dag Pim. Dag lief Pimmetje,” zegt Henk en hij streelt het witte konijntje over het snuffelende neusje.

„Dag Pam. Dag lief Pammetje,” groet Kees.

„Nu hebben jullie geen hondje,” zegt moeder. „Maar wel . . .” „Twee konijntjes,” roepen de jongens tegelijk. En ze dansen en ze springen vrolijk bij het hok van Pim en Pam.